



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně

CHEVAK Cheb, a.s.
sídlem Tršnická 4/11, Hradiště, Cheb
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčillem, LL.M.
sídlem Italská 2581/67, Praha 2

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2019, č.j. MZP/2019/530/1272,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně

označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) ze dne 11. 9. 2019, č.j. MZP/2019/530/1272 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán 1. stupně“), ze dne 4. 7. 2019, č.j. ČIŽP/44/2019/5275 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle ust. § 88 odst. 2 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), kterého se dopustila tím, že závažně poškodila významný krajinný prvek, a z přestupku podle ust. § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustila tím, že způsobila úhyn zvláště chráněných živočichů nedovoleným zásahem do jejich prostředí.

- 2 Za uvedené přestupky byla žalobkyni podle ust. § 88 odst. 3 písm. b) a § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s ust. § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a dále jí byla podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.
- 3 Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
- 4 Žalobkyně provozovala přečerpávací stanici odpadních vod v katastrálním území Valy u Mariánských Lázní v obci Valy. Závadou na zařízení této přečerpávací stanice odpadních vod došlo nekontrolovaným únikem znečištěných odpadních vod a vodě škodlivých látek ke kontaminaci toku Kosového potoka a v této souvislosti k úhynu obecně chráněných živočichů ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (lipan podhorní, pstruh potoční, pstruh duhový), i zvláště chráněných živočichů ve smyslu ust. § 50 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (mihule, rak, vranka).
- 5 Správní orgán 1. stupně po provedené kontrole vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž shledal, že žalobkyně jednak v období od 12. 7. 2018 do 16. 7. 2018 nekontrolovaným únikem znečištěných odpadních vod a vodě škodlivých látek ze zařízení přečerpávací stanice odpadních vod v katastrálním území Valy u Mariánských Lázní zapříčinila vodoprávní havárii, čímž zásadně narušila ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku, vodního toku Kosového potoka, v délce minimálně 3 km, uvedenou činností porušila ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny,
- 6 a jednak že žalobkyně v období od 12. 7. 2018 do 16. 7. 2018 nekontrolovaným únikem znečištěných odpadních vod a vodě škodlivých látek ze zařízení přečerpávací stanice odpadních vod zapříčinila vodoprávní havárii v toku Kosového potoka v délce minimálně 3 km, v jejímž důsledku došlo k úhynu živočichů, kteří jsou dle ust. § 48 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s ust. § 14 odst. 2 vyhlášky MŽP ČR č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona (dále jen „vyhláška“), zařazení dle přílohy č. III vyhlášky mezi zvláště chráněné živočichy. Konkrétně byl vodoprávní havárií způsoben úhyn min. 19 exemplářů mihulí potočních (*Lampetra planeri*) - stupeň ohrožení dle přílohy č. III vyhlášky: „kriticky ohrožený druh“, min. 75 exemplářů raků říčních (*Astacus astacus*) - stupeň ohrožení dle přílohy č. III vyhlášky: „kriticky ohrožený druh“ a min. 25 exemplářů vranek obecných (*Cottus gobio*) - stupeň ohrožení dle přílohy č. III vyhlášky:

„ohrožený druh“. Uvedenou činností tak porušila základní podmínky ochrany zvláště chráněných živočichů stanovené ust. § 50 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

- 7 Správní orgán 1. stupně shledal žalobkyni vinnou z přestupků, které jsou specifikovány v bodu 1 tohoto rozsudku, a uložil jí pokutu, jak je specifikováno v bodu 2 tohoto rozsudku.
- 8 Žalobkyně podala dne 22. 7. 2019 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
- 9 Žalovaný vydal dne 11. 9. 2019 napadené rozhodnutí, v němž konstatoval, že správní orgán 1. stupně spáchání přestupku důsledně prokázal, a dodal, že žalobkyně přiznala, že havárie byla způsobena jejím zařízením, přečerpávací stanicí odpadních vod. Žalovaný se neztotožnil s obranou žalobkyně, která žádala uplatnění zproštění odpovědnosti dle ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, nesouhlasil, že žalobkyně realizovala všechna opatření, která byla objektivně způsobila provést, ani že s ohledem na obě na sobě závislé závady nemohli pracovníci zodpovědní za provoz přečerpávací stanice včas zasáhnout, aby vodoprávní havárii zabránili. Měl za to, že správní orgán 1. stupně řádně zvážil skutkový i právní stav v daném řízení, podrobně se zabýval jednotlivými skutečnostmi souvisejícími se vznikem havárie a případnou prevencí této havárie, včetně skutečnosti poškození čerpadla přečerpávací stanice vniknutím cizího tělesa, možností ochrany tohoto zařízení před takovým vnikem tělesa, možností zábran, předčištění apod., a správně uzavřel, že ze zjištěných skutečností vyplývá nedostatečnost týdenních fyzických kontrol a údržby přečerpávací stanice odpadních vod u žalobkyně, když jen z četnosti těchto kontrol je možné dovodit, že nepředstavují kontrolní mechanismus schopný reagovat na akutní bezprostřední závadu. Vyzdvihl, že je nutné i v takových automatizovaných provozech nerezignovat na fyzickou kontrolu používané techniky ze strany příslušných zaměstnanců podnikatele, nelze se spoléhat čistě na stroje a kontrolní mechanismy ponechané v jejich režii, je třeba tyto kontrolní mechanismy doplnit o dostatečně rozsáhlý pravidelný dohled fyzických osob. Rozsah tohoto dohledu záleží mimo jiné na charakteru vykonávané činnosti a na možném ohrožení příslušné lokality z hlediska jejího významu. Souhlasil i s názorem správního orgánu 1. stupně, že v daném případě žalobkyně nakládala s přírodě nebezpečnými odpadními vodami, jejichž potenciální únik představuje závažné riziko pro životní prostředí, proto bylo na místě nastavit kontrolu procesů i celého zařízení s ohledem na toto riziko a významnost biotopu Kosového potoka. Zvýšené kontrole by měla být podrobena zejména k havárii nejnáchylnější místa, tedy mělo by docházet k vizuální kontrole výšky hladiny v akumulární nádrži, vizuální kontrole činnosti čerpadel, případně k nainstalování kamerového systému na výpustích. Taková činnost by pro žalobkyni nevyžadovala zcela mimořádné úsilí či zcela mimořádně nákladné úsilí vymykající se z postupů racionálně se chovající právnické osoby, podnikatele. Uvedl, že poruchy objektivně vznikají a s ohledem na návaznost na citlivý biotop pstruhového Kosového potoka jsou technické závady o to fatálnější, jako již shora uvedený likvidační charakter havárie pro živočichy daného biotopu. Kontrola prováděná fyzickou osobou jednou týdně se v kontextu všech skutečností jeví jako zcela nedostatečná.
- 10 Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí nesouhlasil s odvolací námitkou nepřiměřenosti uložené pokuty a odchylnosti od pokut uložených v minulosti. Shledal, že správní orgán 1. stupně se náležitě zabýval odůvodněním uložení pokuty i odůvodněním její výše. Pečlivě zjišťoval a odůvodnil skutkový i právní stav přestupkového jednání. V rámci odůvodnění výše pokuty podrobně popsal a odůvodnil jak polehčující okolnosti, tak přitěžující

okolnosti spáchání přestupku, vycházel i z dosavadní rozhodovací praxe. Upozornil na zásadu individualizace trestní sankce, uvedl, že výše pokut je v různých případech rozdílná proto, že každý případ řešený na úseku ochrany přírody a krajiny je rozdílný a jiné jsou okolnosti jeho spáchání, včetně rozsahu ekologické újmy, jejíž hodnota se nedá vyčíslit. Dále uvedl, že za usmrcování zvláště chráněných živočichů přímo nebo způsobením jejich úhynu nedovoleným zásahem do jejich prostředí uložil správní orgán v uplynulých letech pokuty ve výši 1.400.000 Kč, 1.350.000 Kč a 2.000.000 Kč, tedy pokuty podstatně vyšší než v řešeném případě. Žalovaný se s uložením pokuty, její výší a odůvodněním výše takto uložené pokuty ztotožnil.

II.

Argumentace účastníků

- 11 Žalobkyně v podané žalobě nezpochybnila zjištěný skutkový stav a jeho důsledky, tedy že předmětnou vodoprávní havárii způsobil únik odpadní vody z jí provozované přečerpávací stanice, čímž došlo k dočasnému znečištění Kosového potoka (tj. významného krajinného prvku) a souvisejícímu úhynu zvláště chráněných živočichů. Uvedla, že havárie lituje, nahradila již škodu a sama vzniklou situaci aktivně řešila tak, aby napravila vzniklý protiprávní stav a zároveň zamezila dalšímu poškozování právem chráněných zájmů, rovněž spolupracovala se správními orgány.
- 12 Žalobkyně vznesla dva žalobní body.
- 13 V prvním žalobním bodu namítla, že žalovaný nepostupoval při posuzování naplnění podmínek pro aplikaci ust. § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky správně a v souladu se zákonem. K předmětné vodoprávní havárii došlo neúmyslně, sérií dvou na sobě nezávislých závad, a to poruchy na oběhovém čerpacím kole, kdy samotný motor byl stále v provozu a systém tak nevykazoval žádný havarijní stav, a současně poruchy řídicího systému, který neinformoval obsluhu přečerpávací stanice o maximální hladině v akumulární nádrži, v důsledku čehož došlo k úniku odpadních vod. S ohledem na tyto okolnosti nemohli pracovníci přečerpávací stanice včas zasáhnout, aby vodoprávní havárii zabránili, ačkoliv žalobkyně důsledně prováděla všechny pravidelné kontroly zařízení.
- 14 Vynaložení veškerého úsilí znamená mimo jiné i provedení technicky možných opatření způsobilých účinně zabránit porušování zákona (a to bez ohledu na jejich ekonomickou náročnost). Ke zproštění se objektivní odpovědnosti tak nedojde v případě, kdy právnická osoba neprokáže, že provedla technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušování zákona, a proto nepostačí odkaz na to, že tato technicky možná opatření po ní nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické, jak uvádí například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č.j. 4 As 123/2014-33. Žalobkyně dále citovala z důvodové zprávy k zákonu o odpovědnosti za přestupky a z odborné literatury, z nichž vyplývá, že nelze požadovat více než provedení takových opatření (nastavení takových kontrolních mechanismů), která je objektivně možné realizovat racionálně se chovající právnickou osobou.
- 15 Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že nerealizovala veškerá opatření, která byla objektivně způsobila provést, a že četnost fyzických kontrol nebyla dostatečná. Zdůraznila zejména pravidelné provádění kontrol a údržby zařízení, které svědčí o řádném plnění všech povinností při provozování přečerpávací stanice. K havárii přitom došlo na

základě dvou na sobě nezávislých závad, které však nebylo možné odhalit v rámci pravidelných kontrol, které žalobkyně důsledně prováděla, což prokázala Provozním deníkem přečerpávací stanice KČS Valy v souladu se svou důkazní povinností. Žalobkyně nerezignovala na kontroly prováděné fyzickými osobami. Ačkoli bylo zařízení vybaveno nákladným automatickým systémem na hlášení poruch, byly prováděny i kontroly pracovníkem žalobkyně, a to na týdenní bázi. Mimo to byla přečerpávací stanice řádně zkolaudována a za tohoto vybavení řádně fungovala, žalobkyně ji dodatečně vybavila řídicím systémem s dohledem stavu na centrálním dispečinku, který dodával informace o stavu přečerpávací stanice přibližně v půlhodinových intervalech. Chod či porucha čerpadel jsou přenášeny na centrální dispečink a hladina je monitorována tlakovou sondou a zdvojená plováky. Provoz a kontrola přečerpávací stanice včetně zařízení, na kterém došlo k havarijnímu stavu, byly v daný okamžik provozovány a kontrolovány v souladu s předpisy vycházejícími ze současného stavu poznání, což odpovídalo tzv. nejlepším dostupným technikám.

- 16 Požadavek na každodenní kontrolu považuje žalobkyně za nepřiměřený a vedoucí k aplikování faktické absolutní odpovědnosti žalobkyně, přičemž žalovaný stále rozhodoval dle právního stavu, který byl účinný před 1. 7. 2017, který možnost liberace nepřipouštěl. Účelem zavedení možnosti liberace u právnických osob je jak snaha předcházet riziku nepřiměřené tvrdosti a možné nespravedlnosti, tak i zavedení hlediska předvídatelnosti. Pakliže právnická osoba totiž postupuje s ohledem na provozovanou činnost s náležitou opatrností a zajistí příslušná opatření, jak to činí žalobkyně, může legitimně očekávat, že v případě havárií může odkázat na ust. § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Přístup žalované je tedy nepřiměřeně tvrdý.
- 17 Žalobkyně dále odmítla, že důvodem provádění fyzické kontroly na týdenní bázi může být ušetření mzdových nákladů na pracovní síle. Žalobkyně vždy dbala na přijetí veškerých opatření za účelem zajištění kontroly jí provozované činnosti tak, aby nedošlo k porušení zákonných povinností a zejména poškození životního prostředí, a to bez ohledu na finanční náročnost. Například během roku 2018 investovala do oprav vodohospodářské infrastruktury přes 60 milionů Kč, a to za účelem zajištění technických požadavků a kvality. Přístup žalobkyně dokládá i to, že se jedná o prokazatelně první porušení zákona na úseku ochrany životního prostředí za více než dvaceti pěti letou činnost.
- 18 V druhém žalobním bodu žalobkyně brojila proti výši pokuty, kterou pokládá za nepřiměřenou a významně se odchyloující od pokut ukládaných v minulosti.
- 19 Z veřejně dostupných zdrojů a z Výročních zpráv správního orgánu 1. stupně z let 2015 – 2017 vyplývá, že podobně vysoké pokuty jsou ukládány standardně v situacích, kdy došlo ze strany adresáta pokuty k opakovanému poškození státem chráněných zájmů, případně se tak stalo v chráněném území, či ve velkém rozsahu, případně, že adresát pokuty nesplnil dříve uložené opatření k nápravě, nebo se z jeho strany jednalo o systémové zanedbání zákonných povinností. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí z roku 2015, ve kterém správní orgán 1. stupně uložil společnosti Agropodnik Košetice, a.s. pokutu ve výši 120.000 Kč za únik vody se silážními šťávami do dešťové kanalizace a následně do Martinického potoka, který je v dotčeném úseku součástí evropsky významné lokality, nebo na rozhodnutí z roku 2017 o uložení pokuty ve výši 250.000 Kč společnosti JAŠTY s.r.o. za poškození chráněného území. Ačkoliv žalobkyně nepoškodila evropsky významné lokality ani chráněné území, byla jí uložena pokuta stejná nebo více než dvojnásobná. Dále žalobkyně zmínila rozhodnutí, ve kterém správní orgán 1. stupně uložil v roce 2015

společnosti Lactoenergo s.r.o. pokutu ve výši 140.000 Kč za závažné poškození významných krajinných prvků (vodní toky Železný potok a Kamenička a dva rybníky), související s únikem 50 m³ digestátu z bioplynové stanice, kdy došlo k úhynu celé bioty dotčených úseků obou vodních toků. V případě žalobkyně došlo k úniku řádově daleko nižšího objemu odpadní vody (přibližně 30 m³), avšak byla jí uložena pokuta v téměř dvojnásobné výši oproti uvedenému případu, a to bez jakéhokoliv zhodnocení v kontextu dřívější rozhodovací praxe. Dále žalobkyně poukázala na to, že v případech, kdy došlo k nesplnění opatření k nápravě (například rozhodnutí z roku 2017, pokuta ve výši 200.000 Kč obci Staré Hodějovice), či došlo kumulativně jak k opakovanému úniku závadných látek, tak k nesplnění pravomocně uloženého opatření k nápravě závadného stavu ve stanoveném termínu (například rozhodnutí z roku 2017, pokuta ve výši 180.000 Kč společnosti ROVS s.r.o.), byla uložena daleko nižší pokuta, než v řešeném případě. Žalobkyně žádné z uvedených kritérií nenaplní, jelikož sama aktivně přijala nápravná opatření a zamezila dalšími znečištění, a i přesto jí byla uložena řádově daleko vyšší pokuta než v prezentovaných případech.

- 20 Žalovaný tedy nevzal v potaz svoji předchozí rozhodovací praxi, porušil zásadu legitimního očekávání, která je jednou ze základních zásad správního řízení podle správního řádu, neboť nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003 sp.zn. IV. ÚS 690/01, i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na rozsudek ze dne 25. 4. 2006 č.j. 2 As 7/2005-86. Žalobkyně dodala, že si je vědoma možnosti odchýlit se od dosavadní rozhodovací praxe při rozhodování správního orgánu, avšak lze tak učinit pouze za splnění předpokladů stanovených Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném rozsudku, tj. pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká.
- 21 V případě žalobkyně se žalovaný zcela bezdůvodně odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe, čímž porušil nejen požadavky správního řádu, ale i Listiny základních práv a svobod. Sankce uložená žalobkyni má zcela excesivní povahu. Vyjádření žalovaného, že správní orgán 1. stupně v uplynulých letech uložil pokuty ve výši 1.400.000 Kč, 1.350.000 Kč a 2.000.000 Kč, není v napadeném rozhodnutí doloženo a není ani uvedeno, zda se jednalo o pokuty udělené v obdobných skutkových případech nebo v souvislosti s odlišným porušením zákonných povinností. Nelze se hájit, že do Výročních zpráv se dostane pouze omezený okruh řešených případů, neboť ze samotného označení lze dovodit, že se jedná o případy s významným skutkovým dopadem, ve kterých byla udělena významná sankce. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že výše uložené pokuty nemá s ohledem na výši základního kapitálu žalobkyně a Zprávu představenstva o podnikatelské činnosti společnosti za rok 2018 likvidační povahu. Podstatnou část majetku žalobkyně totiž představuje vodohospodářskou infrastrukturu (tedy vodovody a kanalizace) a provozní majetek nezbytný pro její provozní činnost. Nejedná se tak o majetek, se kterým by žalobkyně mohla volně disponovat.
- 22 Spolu se zrušením napadeného rozhodnutí žalobkyně navrhovala i zrušení rozhodnutí prvostupňového.
- 23 Pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhla žalobkyně, aby soud rozhodl o upuštění, případně o snížení uložené pokuty.

- 24 Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k podobnosti žalobních a odvolacích námitek se žalovaný vyjádřil věcně stejně jako v napadeném rozhodnutí.
- 25 Žalobkyně v replice označila vyjádření žalovaného k žalobě za bezobsažné, setrvala na svých dosavadních závěrech.

III.

Posouzení žaloby

- 26 Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 27 Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání (jejich souhlas byl presumován) a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (ve věci bylo možné vycházet jen z podkladů obsažených ve správním spise, resp. soudu známých z jeho rozhodovací činnosti), rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez nařízení jednání.
- 28 Městský soud v Praze při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy.
- 29 Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
- 30 Podle ust. § 88 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že závažně poškodí nebo zničí významný krajinný prvek.
- 31 Podle ust. § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že usmrcuje zvláště chráněné živočichy přímo nebo způsobí jejich úhyn nedovoleným zásahem do jejich prostředí.
- 32 Podle ust. § 88 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny za přestupek lze uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2.
- 33 Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
- 34 Žalobkyně namítala, že žalovaný řádně nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a tím dospěl k nesprávnému závěru neexistenci liberačních důvodů. Žalobkyně je přesvědčena, že provedla veškerá technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušování zákona, měla dostatečně nastavený kontrolní systém, havárii, která zapříčinila únik odpadních vod, nemohla zamezit. Ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo žalovaným vyloženo nesprávně, neboť výklad žalovaného fakticky vedl k aplikování absolutní odpovědnosti žalobkyně.

- 35 Liberaci dle ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vyložil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 1. 2019, č.j. 1 As 299/2018-31, bod 23: „Odpovědnost vznikající na základě § 42b citovaného zákona (pozn. městského soudu: v případě žalobkyně dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona), je odpovědností objektivní; [...]. Jestliže je odpovědnost za určitý delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Odpovědnosti se lze v takovém případě zprostit tehdy, prokáže-li pachatel naplnění důvodů pro liberaci. Liberační důvody jsou nástrojem, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti; jejich uplatnění je tedy možné pouze ve výjimečných případech. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, proto musí prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona (srov. např. rozsudek ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2018 – 27).“
- 36 Dle důvodové zprávy k ust. § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou účinná opatření vymezena takto: „[...] Právnícká osoba se tedy zproští odpovědnosti v případě, jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, kterými sama zabezpečila splnění dotčené povinnosti. Jde však jen o opatření, která byla objektivně způsobila provést (zejména zajištění dostatečné a pravidelné kontroly ze strany zaměstnavatele vůči svým zaměstnancům, různá preventivní opatření, ochrana majetku, úroveň řízení apod.). Vynaložení veškerého úsilí je nutno posuzovat objektivně, a nikoli subjektivně, liberační důvod proto nebude dopadat na případy subjektivních hospodářských potíží, na případy, kdy překážky nesplnění povinnosti byla odpovědná osoba povinná překonat nebo odstranit (např. nedostatek úředního povolení) apod.“
- 37 Městský soud nepochybně tvrdí žalobkyně, že předmětné zařízení udržovala v řádném stavu, užívala jej v souladu s kolaudací, prováděla pravidelnou údržbu, zařízení vybavila nákladným automatickým systémem na hlášení poruch a nadto pravidelně prováděla fyzické kontroly. Městský soud za těchto okolností přisvědčuje žalobkyni, že vzniklou technickou poruchu zařízení nemohla předvídat a jen těžko jí mohla zabránit. Žalobkyně prováděla fyzické kontroly zařízení na týdenní bázi. V posuzované věci došlo k havárii dne 12. 7. 2018, dne 14. 7. 2018 byl zjištěn masivní úhyn ryb v Kosovém potoce, teprve tehdy se o havárii dozvěděla žalobkyně na základě telefonického kontaktu městského úřadu. Na základě zjištěného skutkového stavu má Městský soud v Praze za to, že ač nebylo v možnostech žalobkyně zabránit technické poruše zařízení, bylo v jejích silách zamezit fatálním následkům, které tato porucha přinesla v podobě škody na Kosovém potoce, neboť při včasné zásahu by bylo možné vodoprávní havárii předejít, nebo alespoň podstatně snížit její škodlivé dopady. Je zjevné, že provádění týdenních kontrol přečerpávací stanice odpadních vod tedy nepředstavuje veškeré úsilí, které bylo možné po žalobkyni objektivně požadovat pro zabránění úniku odpadních vod do vod Kosového potoka.
- 38 Městský soud je toho názoru, že pokud žalobkyně provozuje přečerpávací stanici odpadních vod, musí přijmout dostatečná opatření, aby zaručila vyloučení úniku odpadních vod do okolí. Soud uznává, že systém kontroly, který žalobkyně přijala a popsala v průběhu správního řízení, byl na vysoké úrovni, v daném případě se však ukázal nedostatečný. Ve správním řízení bylo zjištěno, že mezi havárií a odhalením příčiny havárie uplynulo několik dní, sama žalobkyně ani havárii nezjistila, byla na ni upozorněna. Lze se důvodně domnívat, že pokud by byla havárie a únik odpadních vod zjištěna dříve, byla by vzniklá škoda podstatně menší. Skutečnost, že zajištění častější fyzické kontroly nebo i jiného systému kontroly zařízení může být komplikované, obtížné či vyžaduje vyšší náklady, neznamená, že by vynaložení takového úsilí nebylo možné po žalobkyni

požadovat. Vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které právnická osoba vynaloží, ale musí se jednat o úsilí maximálně možné, které je tato osoba objektivně schopna vynaložit. Takový postup žalobkyně nezvolila, neboť ač jí nic nebránilo zabezpečit kontrolní systém tak, aby případnou havárii včas odhalil, zvolila kontrolu na týdenní bázi. Postup podle ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky proto nebyl v dané věci na místě.

- 39 Městský soud v Praze přezkoumal, jak podmínku liberace dle ust. § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vyložil žalovaný. Shledal, že žalovaný tak učinil řádně. Liberace je výjimečný institut. Podstatné je, že žalovaný po žalobkyni nepožadoval, vzhledem k povaze její činnosti, přijetí zcela mimořádných opatření, čímž by možnost vyvinění v zásadě vyloučil. Liberace předpokládá vynaložení úsilí, které jde nad rámec běžné péče při předcházení škodlivému následku. Fyzická kontrola zařízení na týdenní bázi tento požadavek nesplňuje, což žalovaný podrobně vysvětlil na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Městský soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí v této části ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal, když by jen jinými slovy opakoval totéž.
- 40 Městský soud v Praze se dále zabýval druhou žalobní námitkou, v níž žalobkyně nesouhlasila s výší uložené pokuty. Žalobkyně uloženou pokutu jednak pokládala za nepřiměřenou vzhledem k zjištěnému skutkovému stavu i vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně, jednak ji shledala významně se odchylující od pokut ukládaných správním orgánem v minulosti. Poukázala v této souvislosti na několik konkrétních případů; namítla, že žalovaný k nim nepřihlédl, ač tak učinit měl.
- 41 K tomu městský soud nejprve obecně konstatuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z povahy věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce pouze přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36: *„(při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrzení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané*

nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

- 42 Městský soud v Praze po aplikování těchto základních východisek na projednávanou věc musí konstatovat, že při ukládání pokuty žalobkyni byl správně zohledněn souběh dvou přestupků, a postupem dle ust. § 41 odst. 1 zákona o přestupcích jí byla uložena úhrnná pokuta ve výměru ustanovení nejpřísněji trestného, respektive nejzávažnějšího (kdy jako nejzávažnější byl zcela logicky shledán přestupek podle ust. § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v zapříčinění úhynu zvláště chráněných živočichů nedovoleným zásahem do jejich prostředí, což bylo řádně odůvodněno množstvím zvláště chráněných živočichů zařazených mezi kriticky ohrožené druhy a ohrožené druhy, včetně vývojových stádií a juvenilních jedinců, oproti narušení ekologicko-stabilizační funkce vodního toku – viz str. 7 prvostupňového rozhodnutí).
- 43 Pokuta ve výši 250.000 Kč byla uložena v zákonném rozmezí, při dolní hranici zákonné sazby, když hranice pokuty v tomto případě činí 2.000.000 Kč (ust. § 88 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny). Výše uložené pokuty byla podle městského soudu v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí velmi precizně zdůvodněna, úvahy obou správních orgánů byly dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.
- 44 Žalovaný řádně posoudil povahu a závažnost přestupku ve smyslu ust. § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky. V této souvislosti akcentoval závažné narušení ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku vodní tok v délce minimálně 3 km a dále fatální ovlivnění přirozeného vývoje populace živočichů, kteří využívali dotčený úsek jako přirozený biotop, zdůraznil, že způsobenou vodoprávní havárií byly přímo dotčeny obecně chráněné, ale především zvláště chráněné části přírody a to včetně těch, které jsou vedeny v nejpřísnějším režimu ochrany (kriticky ohrožené druhy a ohrožené druhy živočichů), vzal v potaz i celkový počet nalezených uhynulých zvláště chráněných živočichů, kteří jsou svým přirozeným způsobem života zcela zásadně vázáni na vodní prostředí. Přihlédl i širším dopadům vodoprávní havárie, kdy byla narušena potravní základna rybožravých predátorů z řad obecně i zvláště chráněné části přírody, ptáků a dalších živočichů. Žalovaný shledal několik polehčujících okolností, tyto dle žalovaného spočívaly v aktivním řešení situace a plné spolupráci žalobkyně se správními orgány, v okolnosti, že se jednalo prokazatelně o první porušení zákona na úseku ochrany přírody, dále v okolnosti, že se jednalo o akutní zásah, jehož působení bylo časově omezeno, kdy negativní důsledky jsou reversibilní a časem lze očekávat návrat k původním poměrům, přihlédl také k nahrazení škody za uhynulé ryby. Žalovaný shledal dvě přítěžující okolnosti, a to časový rozsah škodlivého zásahu do ekologických systémů a jejich součástí a skutečnost, že byly spáchány dva přestupky.
- 45 Městský soud v Praze se se zdůvodněním povahy přestupku a identifikací všech okolností rozhodných pro určení výše trestu ztotožňuje. Zákonné rozpětí pokuty, které je široké, má umožnit potrestání jak bagatelních, tak zcela mimořádně závažných přestupků podle ust. § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, a tomu musí odpovídat i úvaha správního orgánu při ukládání pokuty. Ve shodě s žalovaným má městský soud za to, že jednání žalobkyně, kterým způsobila úhyn zvláště chráněných živočichů nedovoleným zásahem do jejich prostředí, bylo středně závažného charakteru. Míru závažnosti zvýšila skutečnost, že byly přímo dotčeny i zájmy vedené v nejpřísnějším režimu ochrany (kriticky ohrožené druhy a ohrožené druhy živočichů), a že došlo k úhynu většího počtu zvláště chráněných živočichů. Na druhou stranu správní orgány

přihlédly tomu, že žalobkyně přistoupila k řešení havárie zodpovědně a sebekriticky, nadto se jednalo o první prokazatelné porušení právních předpisů žalobkyní na úseku ochrany přírody. Správní orgány tedy zvolily adekvátní výši pokuty při dolní hranici její sazby. S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti městský soud dospěl k závěru, že pokuta nebyla uložena v nepřiměřené výši.

- 46 K námitce žalobkyně o bezdůvodném odchýlení se od dosavadní rozhodovací praxe městský soud uvádí, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vypořádal i s namítanou skutečností, že v žalobkyní předestřených konkrétních případech byla jiným společností za protiprávní jednání na úseku ochrany přírody uložena nižší pokuta. K tomu žalovaný správně poznamenal, že v případech uváděných žalobkyní se nejednalo o uložení sankcí dle ust. § 88 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že usmrcuje zvláště chráněné živočichy přímo nebo způsobí jejich úhyn nedovoleným zásahem do jejich prostředí. Městský soud v Praze k tomu doplňuje, že vzhledem k skutkovým a právním odlišnostem nelze uvedené případy vzájemně srovnávat.
- 47 Městský soud v Praze považuje za přílehlavou argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 3. 2010 č.j. 1 Afs 50/2009-233 uvedl, že: „...zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu).“ V posuzované věci žalovaný těmito principům dostal a žalobkyně neprokázala, že by uložená pokuta vybočovala z rámce běžných pokut, které jsou za srovnatelně závažné jednání ukládány. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalobkyni mělo na základě namítaných rozhodnutí správního orgánu 1. stupně vzniknout legitimní očekávání ohledně výše pokuty v jeho věci.
- 48 K námitce žalobkyně ohledně nedostatečného posouzení majetkových poměrů žalobkyně, kdy žalovaný nesprávně přihlédl zejména k výši základního kapitálu žalobkyně a nezohlednil nemožnost dispozice se základním kapitálem, městský soud nejprve upozorňuje, že majetkové poměry pachatele deliktu stricto sensu nepatří mezi zákonná kritéria pro ukládání pokut za správní delikty (přestupky). Na tom nic nezměnilo ani přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, podle jehož ust. § 37 písm. g) je nutné v případě právnických a podnikajících fyzických osob zohlednit povahu jejich činnosti – tu přitom správní orgány zohlednily, když z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že k žalobkyni přistupovaly jako k majetné právnické osobě (viz str. 10 prvostupňového rozhodnutí). Správní orgány ovšem nebyly povinny přesně poměřovat uloženou pokutu majetkovými poměry a hospodařením žalobkyně, ale byly povinny zohlednit pouze to, aby uložená pokuta neměla likvidační charakter, jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Z této povinnosti správní orgány nevybočily. K ekonomické situaci žalobkyně při ukládání pokuty bylo náležitě přihlédnuto, což lze dovodit nejen ze zohlednění základního kapitálu, k němuž správní orgán 1. stupně výslovně uvedl, že si je vědom, že tento údaj nevypovídá bez dalšího o majetkové situaci žalobkyně, ale též z doplňujícího zjištění o hospodářském výsledku žalobkyně v roce 2018, který dosahoval (před zdaněním) desítek milionů Kč.

- 49 Městský soud k tomu doplňuje, že žalobkyně likvidační dopady pokuty sama konkrétně netvrdila ani nedoložila. Dle názoru městského soudu za této situace ze správního spisu nevyplývaly žádné indicie, že by snad uložená pokuta mohla být pro žalobkyně likvidační, tedy že by žalobkyni mohla nějak více existenčně zasáhnout či ohrozit její podnikání. Bylo na žalobkyni, aby správní orgány (případně soud) upozornila na to, že výši pokuty z konkrétních důvodů shledává jako likvidační a předložila konkrétní doklady na podporu svého tvrzení. Tímto způsobem však žalobkyně nepostupovala. Dle názoru městského soudu žalovaný postupoval zcela standardně, když si učinil základní představu o podnikatelské činnosti, hospodaření a majetku žalobkyně a shledal, že uložená pokuta není pro žalobkyni likvidační. Žalovaný tedy nepochybil, když se zjišťováním poměrů žalobkyně důkladněji nezabýval a přihlédl k nim jen do té míry, aby výsledná pokuta sice byla citelným zásahem do její majetkové sféry, nikoli však zásahem nepřiměřeným, která má likvidační účinky.
- 50 Žalobkyně městskému soudu navrhla prominutí či snížení pokuty pro případ, že by soud nevyhověl návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí. Důvody pro takový postup soudu nijak nerozvedla a nekonkretizovala, neuvedla ani žádné relevantní okolnosti svědčící o zjevné nepřiměřenosti výše pokuty.
- 51 Ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, a nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil od něj nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
- 52 K otázce moderační je ovšem potřeba uvést, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23). V jiném rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl: *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postihované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č.j. 6 As 248/2016-26). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srovnej: např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č.j. 6 A 96/2000-62), byť samozřejmě není vyloučeno, aby i takováto pokuta byla s ohledem na mimořádné okolnosti konkrétního případu označena jako zjevně nepřiměřená.
- 53 V nyní projednávané věci byla uložena pokuta v dolní polovině zákonné sazby, z obsahu správního spisu, z tvrzení účastníků řízení ani z žádných soudu známých okolností není zřejmé, že by uložená pokuta mohla být hodnocena jako zjevně nepřiměřená, jak pro použití moderačního práva vyžaduje ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyně k zjevné nepřiměřenosti ničeho mimořádného neuvedl. Proto soud návrhu na prominutí nebo snížení uložené pokuty vyhovět nemohl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 54 Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- 55 Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s ust. § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu